

Del 3

Skriv en novelle hvor temaet er kulturkonflikt.

Han er sønnen min.

Mans sitt hjem er et privat område og man får bestemme selv det som han synes er beste for ham og sin familie. Der kan man spille musikk høyt, drikke så mye han vil, spise hva som helst og oppdra sine barn på den beste måten han kan. Eller sånn trodde Abednego. Han var en hyggelig mann som jobbet som en drosjesjåfør. Han hadde ei kone som var hjemmeværende og en gutt som var sin stolthet. Familien virket lykkelig.

Det var derfor et sjokk for Abednego da det sto plutselig to ukjente folk på døra og ville snakke med ham om noe som gjaldt familien sin. De sa at de hadde fått en bekymringsmelding om Suda og hans trivsel hjemmet.

Skeptisk inviterte Abednego de to kvinnene inn. Ida og Marit presenterte seg som ansatte fra barnevern. De hadde fått en rapport om omsorgsvikt og hadde en oppgave om å undersøke den. Det var rektoren fra skolen hvor barnet gikk på som hadde varslet om dette tilfellet.

Suda, den åtte år gammel gutten hadde fortalt om at sin pappa hadde slått han. Det var etter at han fikk spørsmålet om hvordan han hadde fått den grusomme hevelsen på armen sin. Da fortalte han at han hadde begått en tabbe hjemmet og at faren hadde, som vanlig, slått han med hans gummi sandal. Sannsynligvis hadde Suda snakket til mora si på en måte som Abednego mente var uhøflig. Perpetua turde ikke forsvare sønnen sin da bankingen foregikk. Hun sto stille på kjøkkenet og la mannen av huset disiplinere avkommet hans. Det var ikke den første gangen og det heller ikke ville være den siste. Det var vanlig at barn ble oppdratt på en måte som sørget for at de "lærte seg å respektere" ikke bare sine foreldre, men også alle andre som var eldre enn dem.

Marit noterte det som Abednego sa på en skrivebok hun hadde med seg. Ida stilte spørsmålene som var mange og varierte. De dreide seg om barnoppdragelse.

Før familien flyktet til Norge etter krigsutbrudd i deres hjemland var Abednego en rektor på en ungdomsskole. Der var disiplin blant elevene et svært viktig tema og det var ikke uhørt om at barn ble slått av rektoren og andre lærere. Foreldre hadde ikke noe imot denne praksisen og disiplinering fortsatte også i hjemmet.

Å slå ble sett også som en måte å uttrykke kjærlighet på. Faktisk var mange kvinner ofrene for samme skjebnen som barna sine. I mange hjem gråt både mor og barn etter at husmannen hadde uttrykt sin kjærlighet eller bidratt med disiplinering når den var nødvendig. I deres kultur er det mannen i hjemmet som har ansvar for familien. Og det er mannen som bestemmer.

Det å slå ikke barn i det hele tatt var derimot uvanlig, og de fleste trodde på at kriminelle kom vanligvis fra familier hvor barn ble lot til å leve og oppføre seg som de villet.

Den kjølige høstdagen fikk Abegnego lærer seg noe om dette landet de hadde fått et sted å kalle hjem. Det var at her fungerer ting annerledes når det gjelder barn eller mindreårige.

Han ble fortalt om barnvernloven. Loven gjelder alle som bo i Norge, uansett hvilket land man kommer opprinnelig fra. Loven sørger for at barn får trygge oppvekstvilkår og kan få nødvendig hjelp dersom det oppstår omsorgsvikt.

Hjelpen kan være blant annet at barn blir plassert utenfor hjemmet og vekk fra foreldrene sine hvis det er bevis for at deres helse og utvikling kan bli skadet ved å forbli hjemmet. Kommune har ansvar for å overse at barna har det bra der hvor de bor.

Dette skremte Abednego og fikk ham til å forestille hvordan det kunne være å bli tvunget til å oppgi sønnen sin. At Suda skulle bor vekk fra sine elskende foreldre var utenkelig. For en skandale det kan skape for ham og sin familie!

Familiens ære kan komme i fare dersom noe slikt skulle skje. Abednego bestemte seg der og der å endre sin måte å disiplinere og vise kjærlighet på. Han lovet å slå aldri Suda igjen.

Dette gjorde Perpetua veldig glad fordi det betød frelse for henne også. "Hvis det finnes folk som kjempe for barn, andres barn, da må det nok være noen som kjempe for kvinnesaken," håpet hun.

Ida og Marit trengte ikke å si noe mere for de forsto at han forsto viktigheten om saken. De snakket også med Perpetua og Suda og fikk dem til å vite at deres trygghet og sikkerhet er veldig viktig. De lovte å besøke igjen etter to uker for å se hvordan Suda hadde det. De takket familien for kaffen og samtalen, ga Abednego noen brosjyrer å lese og noen viktige telefonnummer. Så gikk de sin vei.

Hendelsen fikk Abednego til å tenke alvorlig på hvilken del av sin kultur var aktuell å beholde seg til her i det nye landet. I hodet sitt ble det en flom av tanker.

